

אלו עוברין פרק שלישי פסחים

מ.מ.

עין משפט גזר מצוה

בז א מיי פ"ג מהל' חמץ
הלכה ב סג עשין לט
טו"ש"ע א"ח סי' תמד
סעיף א:
מח ב מיי שם הל' ט
טו"ש"ע שם סעיף ו:
מב ד מיי פסק ט'
מהלכות פסולי
המוקדשין הלכה ח:
מב ד מיי פ"ג מהל'
חמץ הל' ט טו"ש"ע
א"ח סי' תמד סעיף ו:
ג ה מיי פ"ה מהלכות
עדות הלכה ב:
גא ו מיי פ"ח מהל'
למנו צילה הלכה לא
סמו לאין קטו טו"ש"ע
א"ח סי' כ"ח:
ד ו מיי שם הלכה ג'
טו"ש"ע שם סעיף ו:|

רבינו הגנאל (תמ"ח)
בבית חמיו ולשבות
שביבת הרשות יחזור מיד,
והיכי קתני במתני' יבטל
בלבו, מכלל שאין מחייבין
אותו לחזור, ושנעין מתני'
ר' יוסי היא דבר סעודת
אירוסין מצוה, וביעור
חמץ נמי מצוה, מיהו
ביעור חמץ אפשר לקיימה
בביטול חמץ וישלים
סעודת אירוסין שנמצא
מקיים שתייה, וברייתא ר'
יהודה דבר סעודת
אירוסין רשות, כגון
שביבת הרשות דלדברי
הכתיב חייב לחזור מיד,
הנני סעודת אירוסין
רשות דברי ר' יהודה, ר'
יוסי אומר מצוה, והשתא
דאמר רב חסדא מחלוקת
אבל בסעודה שניה, אבל
בסעודה ראשונה אפילו ר'
יהודה מודה דמצוה,
אפילו תימא מתני' ר'
יהודה ובסעודה ראשונה
שהיא מצוה, ברייתא
אפילו תימא מתני' ר'
יהודה ובהאמר ר' יהודה
אני לא שמעתי אלא סעודת
אירוסין בלבד, אמר ר' יוסי
אני שמעתי סעודת אירוסין
וסבלנות.

לשבות שביבת הרשות. פ"ה שהיה הולך להמשיך על המסוס
לקנות שביבתה שם וליקח ד' אלפים לדבר הרשות וקשה
א"כ תיקשי למ"ד צ"ל בכל מערבין (ערויזין לה). אין מערבין אלף לדבר
מזוה וגר' לר"י דה"פ לשבות שביבת הרשות שהולך לשמוח בפסח
צבית אוהבו או קרובו א: **אם עבר**
צופים. פי' בקונית' שם כפר וקשה
לר"י א"כ ה"ל למימר וכמדמו לכל
רוח כדמניא צ"ל מי שהיה טמא (לקמן
ג): א"ח דרך רחוקה מן המדיעין
ולחוץ וכמדמה לכל רוח ואור"י
דמסופספא דמכילתין מפרש כדמניא
א"ח ד' צופים הו"א ואין מפסיק פי'
כל מקום קצין ירושלים שיכול לראותו
משם: **וְיִשׁוּרְפוּ** לפני הבריה.
פ"ה כדלמך פ' כל שעה (דף כד).
צקודש בלש' שרף צמקום אכילמו
שריפתו וקשה לר"י אי דלוריימא הוא
מה לי עבר צופים ומ"ל לא עבר צופים
ו"ל דמן המורה יכול לשורפה כ"מ
שירצה דצפרק כל שעה (ג"ז שם)
לא מרבין אלף פסולי קדשי קדשים
ואימורי קדשים קלים אלף שאר קדשים
שנאכלים בלש' לא מרבין ומה
שהלכינו חכמים לשרוף בני דהלא
לפני הצירה היינו גזירה אטו קדשי
קדשים: **לפני הבריה.** צנחנים
צ"ל טבול יוס (דף קד): פליגי מאלי
צירה אמר רבה צר צר מה א"ר
יוחנן מקום יש צהר הצית וצירה שמו
ר"ל אמר כל הצית כולו הוא צירה
שנאמר ואל הצירה אלא מיימי תנאי:
והחכמים אומרים בשר קודש
בבית וחמץ בכביצה. אומר ריב"ז
דמפ"ש צירושלמי משום דצטר קודש
לימי ליה תקנה צביטול הממירו צבית
אל חמץ אית ליה תקנה צביטול לא
הממירו עד צליה: **תניא** א"ר
יהודה. תימא אמאי לא מיימי תנאי
נמי הכי מ"ל דהלא לרז חסדא:
אמר

מתני' מערין אם הכל בין מולין בין תרומה חוץ מקדי אכילמו
לשבת אבל כל מה שעמיד לצער יבער: **תרומה מלפני**
השבת. שאינו יכול להאכילה לא לורים ולא לבהמת זרים ולהסהות
אי אפשר אבל מולין אין ריך לצער אלא צומנן שיכול למזוה לכן
ארכילים הרבה: **גמ'** שבת. נשתהה
שם שבת אחת: **מתני'** יהולך.
צארצעה עשר: אם יס יבול שיש
שבות ציט: **לפני** חן הנכרים.
את ישראל הנדרפין: יבטל נבנו.
ולא יחזור ואפי' יש שהות דמדלוריי'
סגי ליה צביטול צעלמא: **לצום**
שנימם הרשות. שהיה הולך להמשיך
על המסוס לקנות שביבתה שם כדי
שיהא לו משם ולהלן אלפים ליקח למחר
שם לדבר הרשות יחזור מיד אבל
לקנות שביבתה מזוה כגון שילך מחר
חוץ למסוס צבית האכל או צבית
המשתה היינו כהולך לשחוט את
פסחו: שיש צידו צטר קודש. עמו
דנרך ופסל ציונא שמחילת קדשים
קלים חומת ירושלים: **אם עבר צופים.**
שם שפר שיכול לראות בית המקדש
משם: **סעודה נמקומו.** ולא העריחוהו
לחזור: **ואם לאו חוזר ושורפו כו'.**
כדלמך בכל שעה (לעיל כד). צקודש
בלש' תשרף: דמקום אכילמו שריפתו:
זה וזה. חמץ דלמך לעיל וזכר שיש
לו חמץ צביטו וצטר קודש שעמו:
צביטו. אבל צפחות גצי חמץ יבטל
צבנו וגזי צטר קודש שורפו צמקומו:
גמ' סעודה שניה. כך הוא לך
החתיים לאחר סעודת אירוסין חוזר
ומשגר סבלנות לארוסתו וסועד שם:
אני לא שמעתי. שהיה מזוה אלף
סעודת אירוסין צבדה אלף לא סעודת
סבלנות: **סבלנות.** זריעות כלים
נאים: **צם** כפן. צריכה להינשא
לכהנים ולא לפסג' מספתא להינשא
לישראל: **אין זוגין עולה יפה.** צמול
טוב: **מאי היא.** מה עולה צידן: או
אלמנה או גרושה או זרע אין לה.
כדכתיב (ויקרא כג) וצת כהן כי תהיה
לאיש זר וסמך ליה וצת כהן כי
תהיה אלמנה או גרושה זרע אין לה
וגו': או קוצרה. בלא זמן: **סלמדי**
קנס. (ה) הוא שבה לו אלף עם הארץ
ואינו כהן נגאי הוא לו להאשה ונענשים:
לא **גלאי.** רב כהנא גלה מבבל לא"י
דלמך בהגול ומאכיל (צ"ק קח). לא
גלאי דגולו אינשי. שאר תלמידים
יואין מדעתן ואני יאיתי על כרחי
מתמת מרדן ואימת מלכות: **ומאלמן**
אם אשמו. שמתקן לימורו ואי אפשר
לו וגולה למונות והרי אשתו כאלמנות
חיות: **גוליו.** יומיני: **וסלמו**
משפחה. שאינו עסק לחזור עליו:
ומתקומו רבוט צאוס עליו. מתמת
שחכ תלמודו או הקפות שמקף
מתונין לסעודותיו: **קרו ליה.** לצבו:
מקדי ציבוי. כדך הל"ניס שמסתין
ומרקין צמניות להסקות: **צצכין:**
מלחין פינני. קערות: **מד רצע.**
מקפל לצושו ורובץ וישן כך דרך
המשמכין אינו מפסיק ליקח צביטו
ולשכב על מטוה אלף מקפל לצושו
תחתיו וישן: **מד.** כמו צר חמרה
מוך סקין וגני (תענית דף ו:):
ואינו

(א) לעיל דף יג. ה"ף כ"ג;
(ב) מוספסא פ"ג ה"ט"ג;
(ג) ס"א ה"ג"ס. ד' ס"א ל"ג;
(ד) לקמן דף פ"א: צבית
דף מט"ג. (ו) ע"י פיישי'
לקמן פ"א: ד"ה עמא
וכי לפני הצירה וכו'.
(ז) ע"י מוס' לקמן דף ק"ב.
ד"ה אמרן. (ח) לעיל דף ט'
(ט) ויקרא ו', ו' וצבית
ע"י. (י) צ"ל וצבית.

תורה אור השלם
1. השבבים על מטות
שו וסרדיה על ערשותם
ואבלים קרים מצאן
ועגלים מתוך מרזב.
עמוד ד
2. לכן עתה יגלו בראש
גלים וקר מרח
סרדיהים: עמוד ד

הגהות הב"ח
(א) רש"י ד"ה תלמדי חסד
שבח הוא לו:
מוסף רש"י
אם עבר צופים.
מקום שיכול לראות משם
הצירה ומשם והלאה אין
יכול לראותו (לקמן פ"ה).
שורפו במקומו. לא
העריחוהו לחזור ולשורפו
צירושלים האילו וכבר
נתתק הרבה ואפי'
דק"ל צפק כל שעה
(לעיל כד). דמקום
אכילת קדשים שם ששם
נמקדש בלש' חמץ קודש
לפני הבריה. חמץ קודש
היה שם שם שם פת
השן גדול שריפתו פסולי
קדשים קלים כדלמך
צנחנים (דף צ) צפק ע"י
(ט) ברכות מ: ע"י
לעיל כד): או: כל המקדש
קרוי צירה (לקמן פ"ה).
לא אע"פ כדגלי אינשי.
שהיה לא צנחן מקום
תורה גלית אלף מאימת
מלכות נחמתי (בי"ק פ"ה).

מוסף תוספות
א. ולא מיידי כלל
בעירוב. מוס' ר"ס ג. ב. בלי
הפסק. מוס' הל"ש. וחינו
דקאמר עבר צופים פסול
עבר אותו מקום שריאים
ירושלים ממנו והשתא
ניחא דהוא הדין נמי לכל
צד. מוס' ר"פ ג. וכו' עבר
צופים לא אטרחיה רבנן.
מ' ה"ר"ן.

רבינו הגנאל
מתני' ארבעה עשר שחל להיות בשבת
להיות בשבת במערין הכל
מלפני השבת דברי ר' מאיר
ר' אלעזר (בר צדוק) אומר
תרומה מלפני השבת,
וחולין בומנן קריילי ר'
אלעזר בר' צדוק. תניא ר'
אלעזר רבי צדוק אומר
פעם אחת שבת אבא
ביבנה וחל ארבעה עשר
להיות בשבת כו'. מתני'
ההולך לשחוט את פסחו
ולמול את בנו ולאכול
סעודת אירוסין בבית חמיו
ונזכר כו'. ורמינהו ההולך
לאכול סעודת אירוסין